

Prof. dr hab. Grzegorz Radomski
Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

Recenzja w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauk o polityce i
administracji dr Joannie Podgórskiej- Rykale

Informacje o habilitantce

Pani Joanna Podgórska -Rykala ukończyła studia magisterskie z politologii w 2011 roku. Pracę magisterską *Udział kobiet w wyborach samorządowych w 2010 roku w miastach Zagłębia Dąbrowskiego (Będzin, Czeladź, Sosnowiec, Dąbrowa Górnicza)* napisała pod kierunkiem profesora Sylwestra Wróbla. Ukończyła też studia magisterskie z prawa oraz licencjackie z administracji. Pracę doktorską pt. *Realizacja zasady równości płci w polityce władz polskich gmin* obroniła w 2016 roku. Promotorem był prof. Sylwester Wróbel. W trakcie studiów pracowała w kołach naukowych oraz odbyła staż w parlamencie europejskim.

Pracowała w Wyższej Szkole Administracji w Bielsku- Białej a następnie w Wyższej Szkole Biznesu w Dąbrowie Górniczej. W latach 2015-2018 pracowała w Wyższej Szkole Humanitas w Sosnowcu. Od roku 2018 do chwili obecnej pracuje na Uniwersytecie Pedagogicznym w Krakowie. W okresie 10.2020- 01.2022 pełniła funkcję zastępcy Dyrektora ds. Nauki.

Główne osiągnięcie naukowe będące przedmiotem postępowania

Za najistotniejsze osiągnięcie dla dorobku naukowego, które spełnia wymogi postawione w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.), stanowiąc znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o polityce i administracji habilitantka wskazała monografię pt. *Deliberative Democracy, Public*

Policy, and Local Government, Public Administration and Public Policy, Routledge/Taylor & Francis Group, New York 2024.

Jak zadeklarowała w autoreferacie: „Książka ta, w szerokim ujęciu, poświęcona jest demokracji deliberatywnej oraz jej praktycznym formom i zastosowaniom w polityce publicznej samorządów lokalnych. Analizuję w niej tematykę demokratycznego zarządzania, opierając się w szczególności na genezie jej reprezentatywnego wariantu. Omawiając elitarny wymiar pojęcia reprezentacji śledzę wydarzenia historyczne i polityczne, które wpłynęły na współczesny kształt demokracji i jej rozumienie. Przyglądam się temu, jak kształtowały się ideały demokracji i dlaczego obecnie przeżywamy recesję demokratyczną. Zastanawiam się, dlaczego zanika debata, która powinna być integralną częścią funkcjonowania organów kolegialnych, a także, dlaczego decyzje polityczne na ogół nie są oparte na dowodach, decydenci nie biorą pod uwagę opinii ekspertów zewnętrznych i stanowisk interesariuszy oraz nie czują się w obowiązku uzasadniać obieranych kierunków działań”.

Podjęte zagadnienie jest w pełni aktualne. Niemalże we wszystkich współczesnych teoriach modyfikacji demokracji pojawia się propozycja demokracji deliberatywnej. Praca wpisuje się więc w nurt badań dotyczących eliminowania dysfunkcji demokracji na poziomie lokalnym. Struktura treści została podporządkowana głównemu założeniu, czyli poszukiwaniu odpowiedzi na pytanie, jak usprawnić proces decyzyjny w samorządzie terytorialnym. W kolejnych rozdziałach z dużą konsekwencją zaprezentowała model demokracji przedstawicielskiej, endogenne i egzogenne przyczyny jej dysfunkcji, założenia demokracji deliberatywnej oraz bariery jej implementacji. W ostatniej części przedstawiła argumentację na rzecz wprowadzenia mini-publik na poziomie lokalnym. Kolejne rozdziały stanowią dopełnienie poprzednich, a spiralna konstrukcja pracy umożliwiła przywołanie kilkakrotnie tych samych zagadnień bez wrażenia zbędnych powtórzeń, zwłaszcza że zaprezentowane zostały w odmiennym kontekście. Każdy też fragment zamyka podsumowanie zawierające konkluzje i rekomendacje. Autorka dołożyła starań, aby zaprezentować wnioski jako możliwe do aplikacji. Za poprawne rozwiązanie konstrukcyjne uznaję wprowadzenie danych z wywiadów do poszczególnych rozdziałów zamiast zaprezentowania ich w odrębnym rozdziale.

Wielowątkowość opracowania utrudniła jednak sformułowanie hipotez badawczych, których brak jest wyraźnie dostrzegalny. Sporo też w pracy określeń, które mają bardziej publicystyczny charakter niż naukowy. Akceptuję stosowanie metafor i wartościujących określeń, zaapelowałbym jednak o stosowanie precyzyjnego opisu. Zabrakło też odpowiedzi na pytanie, jak dokonać oceny stanu demokracji w danym państwie- jakie narzędzia badawcze zastosować.

Przekonująco natomiast uzasadniła wybór polskich miast do analizy. W zgodniej opinii badaczy i polityków reforma decentralizacyjna była sukcesem, a polski samorząd stał się wzorem dla rozwiązań stosowanych w Europie Środkowej. Nie oznacza to jednak braku patologii i dysfunkcji na poziomie lokalnym. Tym niemniej, jak słusznie zauważyła, samorząd stanowi barierę dla onnipotencji państwa i może być traktowany jako instytucja obrony demokracji.

Prowadzone przez autorkę teoretyczne rozważania uzyskały potwierdzenie w wynikach badań empirycznych. W konsekwencji praca oparta została na bardzo rozległej literaturze przedmiotu oraz materiale pochodzącym z wywiadów. Wnioski autorki uzyskałyby dodatkową podbudowę, gdyby sięgnęła do źródeł, które zaliczmy do kanonu myśli politycznej, a więc programów partii politycznych, publicystki czy wypowiedzi prasowych. I o ile pominięcie pierwszej kategorii źródeł wydaje się zasadne z powodu małego zainteresowania polskich partii kwestiami deliberacji sporadycznie tylko inkorporowanymi do programów wyborczych, to brak uwzględnienia publicystyki, zwłaszcza z kręgu organizacji pozarządowych, jestem skłonny uznać za znaczące pominięcie. Analizowane przez autorkę mini-debaty budziły zainteresowanie organizacji pozarządowych, a szereg uzasadnień i ocen formułowanych na łamach pism czy stron internetowych można było wykorzystać dla potwierdzenia wniosków lub sformułowania nowych konstatacji.

Punkt wyjścia dla prowadzonych badań stanowi dostrzeżenie kryzysu demokracji. Przy czym za jej dominujący model habilitantka uznała demokrację przedstawicielską. W konsekwencji w demokracji dominującą rolę odgrywają elity. Z kolei demokrację uczestniczącą postrzega jako pełnomocnictwo przekazywane przez obywateli w konkretnych sprawach. Nawet w demokracji bezpośredniej dostrzegła mechanizmy sprzyjające powstawaniu elit. Także na poziomie lokalnym. Punktem odniesienia uczyniła badania prowadzone przez szkołę chicagowską. Stwierdza też jednoznacznie, iż jedną z przyczyn kryzysu demokracji lokalnej jest upartyjnienie elit samorządowych. Do przedstawionych argumentów dodałbym jeszcze jeden. Na poziomie demokracji lokalnej występuje zagrożenie, które można określić jako alternatywna ścieżka decyzyjna. Przedstawiciele partii w organach samorządu mogą realizować zalecenia władz ugrupowania zamiast kierowania się interesem społeczności lokalnej. Warto także skonfrontować tezę o upartyjnieniu samorządu z empirycznymi wynikami badań, gdyż zdaniem wielu badaczy instytucjonalizacja partii na poziomie krajowym nie zwiększyła roli ugrupowań w przestrzeni lokalnej. Ważne byłoby także zdefiniowanie pojęcia partyjności.

Za istotne z punktu widzenia rozwoju nauki należy uznać formułowanie twierdzeń czy teoretycznych konstrukcji wzbogacających wiedzę. W omawianej pracy odnaleźć można zarówno autorskie próby klasyfikacji czy definiowania zagadnień politycznych, jak i analizy potwierdzające ustalenia innych badaczy. Wśród tych pierwszych ciekawa jest próba określenia stanowisk radnych niechętnych deliberacjom. Habilitantka wyodrębniła grupę systemową, techniczną, jakościową i instrumentalną.

Hipoteza, że marginalizowanie argumentacyjnej dyskusji przy podejmowaniu decyzji przyczynia się do zwiększania ilości i poziomu kryzysów w demokracji, sprzyja dryfowi populistycznemu w społeczeństwach, manipulacjom wyborczym, a wreszcie prowadzi do rozwoju reżimu w bliżej nieokreślonej formule, często określanej mianem demokracji nieliberalnej czy hybrydowej została przez badania potwierdzona. Po dokonaniu analizy stanowisk w kwestii kierunku rozwoju demokracji: w stronę większej partycypacji lub minimalizacji obecności obywatela w procesach demokratycznych zasadnie też konkluduje, że obecność obywatela i jego zaangażowanie są warunkiem koniecznym powodzenia i konsolidacji demokracji, a dyskusja dotyczy zakresu jego obecności w procedurach demokratycznych. Niewątpliwie nawet symboliczny udział obywateli w debacie zwiększy ich poziom zaufania do demokracji i umożliwi legitymizację.

W każdej debacie istotna jest argumentacja, a w konsekwencji pytanie o kompetencje polityczne. Wątek ten został w moim odczuciu zmarginalizowany. Warto było odwołać się chociażby do ustaleń Helen Landemore, która nie stawia żadnych wymagań formalnych dla uczestników procesu decyzyjnego. Zasadne w takim razie byłoby pytanie, jak obywatele nie rozumiejący znaczenia swojego udziału w działaniach politycznych zdecydują się na zaangażowanie polityczne. Fundamentem systemu demokratycznego jest wprawdzie prawo do udziału w życiu politycznym, ale nie jest ono tożsame z nakazem nawet moralnym udziału w życiu publicznym. Istotne też staje się pytanie o społeczne zapotrzebowanie na debaty deliberacyjne i ich tematykę. W analizowanych panelach występowały bliźniaczo podobne strategie tematyczne. Autorka dowiodła, iż problemy trudne podlegają nowemu i innemu osądowi, ale analiza dotyczyła zagadnień pozbawionych silnego nacechowania aksjologicznego. Powstaje pytanie, czy wszystkie zagadnienia są możliwe do omówienia i czy rzeczywiście kultura zaufania i przychylności byłaby obecna, gdyby przedmiotem debaty uczyniono kwestie sporne światopoglądowo. Pewien trop interpretacyjny mogłoby stanowić szersze odwołanie do debat prowadzonych w Irlandii dotyczących aborcji. Zagadnienie to potraktowała jednak autorka marginalnie. Zresztą ograniczyła się tylko do paneli odbytych,

pomijając te, które nie doszły do skutku, jak np. poświęcony budowie pomnika AK w Krakowie.

Istnieje też obawa, iż oswoiwszy społeczeństwo z pewnymi problemami nie tyle wzbudza się konieczność samookreślenia się w debacie, ale może stać się ona forum odreagowania frustracji z powodu braku uwzględnienia w procesie decyzyjnym pewnych preferencji. Wbrew pozorom nie są to kwestie poboczne. Wprowadzając do struktury książki rozdział polityki publiczne, sugeruje wyraźnie ograniczenie puli debat do kwestii o charakterze niespornym ideowo. Przedmiotowy aspekt debaty został tym samym pominięty, a respondenci odnosili się raczej do kwestii organizacji, wdrażania czy sposobów podejmowania decyzji, a nie tematyki będącej przedmiotem debaty. Szkoda, bowiem jak zauważyła, ważne są perspektywy świadomych aktorów. A tacy byli właśnie wybrani przez nią interlokutorzy.

Autorka odnosi się tylko do jednego wariantu naprawy demokracji, stąd brak odniesienia do kategorii hybrydyzacji rozumianej jako koegzystencja różnych konkurencyjnych modeli organizacji instytucjonalnej. Brak więc w opracowaniu odwołań do np. referendum, sądów obywatelskich. Nie jest to zarzut, ale ewentualna propozycja do poszerzenia pracy w kolejnym wydaniu.

Zgodzić się należy z ugruntowaną w literaturze tezą, iż mimo pozytywnej oceny partycypacji elity nie chcą dzielić się władzą ze zwykłymi ludźmi, a w konsekwencji są negatywnie nastawione do nowych formalnych kanałów ich uczestnictwa we władzy i preferują bardziej nieformalne interakcje. Podsumowując badania, habilitantka stwierdza: „Respondenci, w szczególności radni i urzędnicy, uważają, że przekonanie, iż dany system rządzenia miałby mniej wad, gdyby wspierał się na zgromadzeniach deliberacyjnych zamiast na instytucjach demokracji przedstawicielskiej jest iluzoryczne”. W takiej optyce zasadne jest, iż rządzący byli mniej przychylni innowacjom deliberacyjnym niż opozycja.

Mocną stroną opracowania jest wymienienie katalogu zagrożeń czy wątpliwości podnoszonych w literaturze i praktyce politycznej wobec demokracji deliberatywnej. Po pierwsze wskazuje, iż reprezentatywność nie gwarantuje dobrych decyzji. Odnosi się także do problemu opieszałości w ich działaniach. Wreszcie, co istotne, przypomina, iż w historii myśli politycznej obecne jest też stanowisko poddające w wątpliwość istnienie dobra wspólnego lub uznawanie jego za niezaplanowaną wypadkową działań różnych osób, które działają na własną korzyść. Wyraźnie też podkreśla, iż powierzenia zadania określenia scenariuszy debaty ekspertom skazuje często proces na błędy. Odwołując się do teorii neoinstytucjonalnych

wskazuje na problem „ścieżki zależności”. Przyjęte na początku niewłaściwe założenie wpływa na cały proces.

Mogą wreszcie mini-publiki ograniczyć rolę aktywnych zgromadzeń przedstawicielskich poprzez marginalizację znaczenia decydentów. Ale koncentracja autorki na mechanizmach deliberacji powoduje, iż można odnieść wrażenie, że demokracja polega na projektowaniu nowych instytucji, które mają zapewnić partycypacje. Mniejszym zainteresowaniem cieszy się zbiorowość, której działania te dotyczą. Oponenti forsowanych rozwiązań mogą argumentować, iż instytucje nie spełnią roli, jeśli nie będzie poczucia wspólnoty i woli do poszanowania demokratycznych reguł. Zasadnie więc habilitantka poszukuje odpowiedzi na pytanie: Jak deliberacja może przyczynić się do polepszenia jakości decyzji. Czy tylko skala lokalna umożliwi toczyenie deliberacji. To co zdaniem Joanny Podgórskiej odróżnia proces decyzyjny w mini-publikach od innych: to dialogiczna zasada działań, dostęp do bezstronnej wiedzy specjalistycznej, wymóg uzasadnienia stanowiska. Edukacja moralna wychowująca obywateli na jednostki samodzielne poszukujące wiedzy uczyni ich równie kompetentnymi uczestnikami życia politycznego co elity polityczne i eksperckie. Jednostki samodzielnie będą poszukiwać odpowiedzi, jak podjąć decyzję. Wnioski autorki dotyczące rozwoju obywatelskiego poprzez partycypacje korespondują z ustaleniami innych badaczy zwracającymi uwagę, iż w „celu osiągnięcia maksymalnej partycypacji ludzi potrzebna jest odpowiednia socjalizacja lub trening społeczny odbywający się w innych sferach. Dzięki temu jednostka rozwinię odpowiednio postawy i cechy. Rozwój ten dokonuje się w wyniku samego procesu partycypacji”.

Rozważania autorki zbieżne są także z koncepcją Leszka Koczanowicza, który zaproponował model demokracji niekonsensualnej, w której celem jest nie porozumienie, ale lepsze zrozumienie oponentów. Uważa on, że dialog zmieni trajektorie decyzji uczestników gry politycznej. Poszerzanie pola demokracji to, zdaniem Joanny Podgórskiej, przesunięcia granicy tego, co wykonalne. Demokratyczne projektowanie spleta się z demokratycznym doświadczeniem. Podkreśla jednak wyraźnie, iż przedstawiona propozycja nie ma charakteru substytutu, ale stanowi uzupełnienie dla demokracji przedstawicielskiej.

Podsumowując, praca zawiera rekomendacje adresowane pod adresem ośrodków dyspozycji politycznej oraz opinii publicznej dotyczące wykorzystania innowacyjnych instrumentów modyfikacji demokracji. Autorka, co uznaję za walor pracy, odwołuje się do ujęcia genetycznego. Ukazuje etapy rozwoju demokracji czy kształtowania się idei demokracji deliberatywnej. Warto byłoby w takim kontekście wskazać na różnice między tymi

reprezentantami nurtu demokracji deliberatywnej, którzy odwołują się do tradycji kantowskiej i tymi nawiązującymi do tradycji Arystotelesa. W tej drugiej człowiek powinien zrozumieć, że samo myślenie nie wystarcza. Obywatel powinien poznać granice swojego rozumienia i wiedzy. Może wówczas odwołać się do innych ludzi, a także własnych emocji.

Mimo przedstawionych uwag krytycznych praca Joanny Podgórskiej-Rykały to imponujące opracowanie, a przyszli badacze będą musieli uwzględnić opracowanie w swoich dociekaniach.

Przywołane uwagi świadczą też, że autorka wkracza śmiało na obszar pól badawczych psychologii, socjologii czy filozofii. Takie ujęcie skutkuje nowymi konstatacjami, a wysunięte wnioski mogą mieć charakter operacyjny.

Ocena innych publikacji naukowych

Na imponujący dorobek publikacyjny składa się łącznie 120 opublikowanych tekstów, w tym: 5 monografii autorskich (w tym dwie anglojęzyczne), 3 monografie współautorskie, 3 publikacje elektroniczne w formie e-booków dla legalis.pl (współautorskie, wszystkie spełniające kryteria stawiane monografiom naukowym), 1 podręcznik akademicki (współautorski, spełniający kryteria stawiane monografiom naukowym), 3 komentarze do ustaw (współautorskie, spełniające kryteria stawiane monografiom naukowym), 11 monografii pod redakcją (z czego 10 współredagowanych; 3 anglojęzyczne), 31 artykułów w czasopismach naukowych (w tym 12 współautorskich; 8 anglojęzycznych), 38 rozdziałów w monografiach (w tym 12 współautorskich; 6 anglojęzycznych; 1 w języku czeskim, 1 w języku ukraińskim), 4 nierecenzowane raporty z badań empirycznych, które powstały w ramach projektów społecznych realizowanych przez organizacje pozarządowe, 6 ekspertyz zamówionych i opublikowanych przez Fundację Rozwoju Demokracji Lokalnej, 14 artykułów publicystycznych, opublikowanych przez czasopisma samorządowe, m.in. Wspólnota. Pismo Samorządu Terytorialnego; Kurier Prawny; Pracownik Samorządowy.

Dorobek ten pani doktor pogrupowała w pięciu kategoriach:

- demokracja deliberatywna i mini-publiki,
- partycypacja i społeczeństwo obywatelskie,

- samorząd terytorialny i polityki lokalne,
- polityki publiczne,
- równość płci.

W opracowanie *Panele obywatelskie jako metoda deliberacji decyzyjnej* (Warszawa 2020) po raz kolejny poszukiwała odpowiedzi na pytanie, czy publiczna apatia jest przyczyną czy skutkiem niskiego zaangażowania społecznego. Publikacja ta stanowi niejako dopełnienie teoretycznych rozważań dotyczących demokracji deliberacyjnej. Znacząca jej część poświęcona jest praktycznym elementom organizacji panelu obywatelskiego. Autorka charakteryzuje między innymi etapy, sposoby dyskusji czy rolę facylitatorów. Praca stanowi więc rodzaj praktycznego przewodnika dla ewentualnych organizatorów paneli.

W wartej wyróżnienia publikacji *Współpraca międzysektorowa jednostek samorządu terytorialnego z organizacjami pozarządowym* (Kraków 2020) niewątpliwie słusznie zauważyła „Wydaje się, że możliwości poprawy niezadowolającego stanu współpracy nie należy szukać wyłącznie w zmianach formalnoprawnych, ale w modyfikacjach wymagających większego wysiłku i zaangażowania – działaniach, które skłonią obie strony do intensywniejszej wymiany informacji, do komunikowania, konsultowania, uzgadniania wspólnych przedsięwzięć i wreszcie do budowania partnerskich relacji i kultury współpracy”.

Opublikowała też między innymi wyniki badań dotyczące równości płci w samorządzie. Pokazały one, że lokalni decydenci, de facto często mężczyźni, nie poświęcają kwestiom równości płci zbyt dużej uwagi. Zwróciła też uwagę na despotyzm zwyczaju i związaną z tym nieopłacalność przemian zgodnie z zasadą, że każdy robi, co potrafi najlepiej. Wśród uzasadnień pominięcia kwestii równości płci znalazło się też stwierdzenie, iż zdaniem decydentów w hierarchii spraw do załatwienia zagadnienie to nie ma charakteru pierwszeństwa.

Wyróżnić można też artykuł *Uwarunkowania konsensualnego modelu dialogu społecznego i obywatelskiego na poziomie regionalnym*. Tekst oparty został na szerokiej bazie źródłowej, ciekawych inspiracjach teoretycznych oraz wynikach badań empirycznych. Jest niemalże wzorcowy pod względem metodologicznym i zawiera szereg ciekawych konstatacji. Z kolei w artykule *Instytucje obywatelskiej inicjatywy uchwałodawczej w jednostkach samorządu terytorialnego stopnia regionalnego* wskazała instytucjonalne, prawne i proceduralne uwarunkowania funkcjonowania mechanizmu partycypacji obywatelskiej mieszkańców.

Przywołane teksty zostały oparte o solidną bazę źródłową i wyniki własnych badań. W każdym z nich postawione zostały hipotezy i pytania badawcze. Zaprezentowała też pani doktor stosowaną metodologię. Odwołuje się do licznych egzemplifikacji.

Szereg artykułów ma charakter przeglądowy, stanowiąc często tylko omówienie poglądów innych badaczy, jak np. tekst *Feminizm i myśl feministyczna. Geneza, rozwój ruchu* czy fragment z wieloautorskiej publikacji *Miasto jako wielowymiarowy przedmiot badań*. Podobne uwagi odnieść można do obszernych fragmentów pracy *Polityka senioralna w jednostkach samorządu terytorialnego*.

Ocena osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzujących wiedzę

Habilitantka posiada duże doświadczenie dydaktyczne. Wypromowała ponad 70 osób. Była też recenzentką ponad stu prac, w większości magisterskich. Otrzymała liczne nagrody i wyróżnienia. Między innymi Nagrodę Rektora Wyższej Szkoły Humanitas za działalność organizacyjną i naukową oraz dwukrotnie Nagrodę Indywidualną Rektora Uniwersytetu Pedagogicznego im. KEN w Krakowie.

W tej ostatniej uczelni doktor Joanna Podgórska- Rykała zrealizowała cztery projekty badawcze: (1) „Innowacje demokratyczne na szczeblu lokalnym. Przypadek Poznania i innych polskich miast”, efekt zadania: cykl artykułów (2022); (2) „Fundacja jako specyficzna instytucja społeczeństwa obywatelskiego”, efekt zadania: cykl artykułów (2021/2022); (3) „Panele obywatelskie jako metoda deliberacji decyzyjnej na szczeblu samorządowym i krajowym. Przykład Polski i Wielkiej Brytanii”, efekt zadania: cykl artykułów (2020/2021); (4) „Rządzenie wielopasmowe jako nowy paradygmat sprawowania władzy w jednostkach samorządu terytorialnego”, efekt zadania: wieloautorska monografia (2019/2020). Była też wykonawcą merytorycznym w projekcie badawczym NCN- OPUS/17 2019/3/B/HS5/00353 pt. „Ewolucja budżetu obywatelskiego w Polsce- w kierunku deliberacji czy plebiscytu?”

Uczestniczyła w 51 konferencjach o zasięgu krajowym i międzynarodowym. Organizowała konferencje naukowe o różnym zasięgu i charakterze. W przypadku czterech pełniła funkcję Przewodniczącej Komitetu Organizacyjnego. Zakończyły się one wydaniem monografii zbiorowych pod jej współredakcją.

Od 2021 roku pracuje w zespole redakcyjnym czasopisma naukowego *Universitatis Paedagogicae Cracoviensis. Studia Politologica*. W ramach dodatkowej działalności naukowej współpracuje z kilkoma polskimi i zagranicznymi czasopismami naukowymi, dla których systematycznie recenzuje (w języku polskim i angielskim) artykuły. Są to: *Studia Regionalne* i

Lokalne (od 2023); Zeszyty Prasoznawcze (od 2023); Studia z Polityki Publicznej (od 2022); Studia Politologiczne (od 2022); Border and Regional Studies (od 2021); Central European Papers (od 2021); Rocznik Administracji Publicznej (od 2020); Regulation & Governance (2020).

W 2020 roku otrzymała stypendium Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej na wyjazd badawczy na Wydział Polityk Publicznych Uniwersytetu Śląskiego w Opawie w Czechach, gdzie w okresie marzec – kwiecień 2020 realizowała projekt dotyczący lokalnej polityki senioralnej. Wyjazd ten zaowocował dalszą współpracą z Wydziałem Polityk Publicznych Uniwersytetu Śląskiego w Opawie.

W roku akademickim 2022/2023 otrzymała stypendium badawcze Jean Monnet Fellowship, które zaowocowało wyjazdem do European University Institute we Florencji (Włochy). W okresie 09.2022- 31.08.2023 prowadziła działalność naukową w Robert Schuman Centre for Advanced Studies we Florencji. Wyjazd badawczy zaowocował dwiema monografiami, z których jedna jest już opublikowana, a druga czeka na druk i kilkoma artykułami, które znajdują się w zróżnicowanych fazach procesu wydawniczego.

Poza działalnością związaną z organizacją konferencji naukowych pełniła także szereg istotnych funkcji organizacyjnych, w tym na Uniwersytecie Pedagogicznym w Krakowie: Zastępcy Dyrektora ds. Nauki (2020-2022); Członkini Instytutowej Rady Jakości Kształcenia (2020-2021); Członkini Zespołu ds. Ewaluacji i Zespołu ds. Promocji (2020-2021); Koordynatorki ds. grantów (2018-2021)

Na łamach czasopism opublikowała artykuły popularyzujące idee samorządowe. Prowadziła wykłady dla Uniwersytetu Trzeciego Wieku oraz młodzieży i dzieci. Pełniła funkcję opiekuna kół studenckich.

Od 2021 roku współpracuje z krajowym instytutem badawczym – Instytutem Rozwoju Miast i Regionów – Obserwatorium Polityki Miejskiej w Krakowie. Natomiast od 2019 roku współpracuje jako ekspertka z Fundacją Rozwoju Demokracji Lokalnej im. Jerzego Regulskiego w Warszawie, dla której od 10.2021 koordynuje dział badań i analiz.

Jest członkiem kilku towarzystw naukowych, w tym Polskiego Towarzystwa Nauk Politycznych.

Konkluzja

Reasumując uważam, że osiągnięcia naukowe dokotr Joanny Podgórskiej- Rykały stanowią znaczący wkład w rozwój dyscypliny nauki o polityce. Habilitantka wykazał się także istotną aktywnością naukową przeprowadzaną w więcej niż jednej instytucji naukowej oraz pozyskała

kilka grantów naukowych. Tym samym spełniła kryteria określone w art. 19 ust. pkt 2 i 3 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2020 r. poz. 85 z późn. zm.) Dlatego wnoszę o dopuszczenie do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego oraz popieram wnioski o nadanie dr. Joannie Podgórskiej- Rykale stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie nauki o polityce i administracji.

Gregorz Radomski